

Společnost pro církevní právo

AKTUALITY

4/2020/2

Internetový zpravodaj Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

16. duben 2020 | 11. ročník

Kameny mluví: iniciativa na obnovu kostela sv. Martina v Racově

V posledních letech se v celé naší zemi objevilo mnoho krásných aktivit, jejichž účelem je záchrana církevních památek pro budoucí generace. Jednou z nich je činnost k obnově malého gotického kostela sv. Martina v Racově u Tachova. Přinášíme čtenářům informaci z pera nejpovolanějšího, kterým je sám iniciátor této akce.

Kostel sv. Martina v Racově je pozdněgotickou sakrální stavbou, která prošla barokní přestavbou v první polovině 18. stol. Kostel v Racově spádově a majetkově patří do Římskokatolické farnosti Bor u Tachova a nachází se v blízkosti krajinné oblasti Sedmihoří, na pomezí okresů Tachov a Domažlice.

Racovští jdou do kostela.

Foto Jaroslav Barhoň

Kostel byl obklopen nevelkým hřbitovem, který v roce 1913 nabyt statutu obecního hřbitova a po roce 1945 zcela zanikl.

Pokusy o záchranu objektu kostela uskutečnil v druhé polovině 80. let P. Mgr. Jan Fatka OCarm, který své dílo nestihl dokončit. Přesto se mu podařilo na dlouhá léta objekt zakonzervovat a zajistit tak jeho stavebně-technický stav.

V roce 2013 proběhla další plánovaná rekonstrukce iniciovaná panem Jiřím Novotným, starostou obce Staré Sedlo, jejíž spádovou obcí Racov je. Při ní byly obnoveny podlahy. V rámci projektu měl být obnoven ještě strop a kruchta, ale v průběhu stavby musel

být záměr změněn a namísto toho se opravila střecha a krov, který byl napaden dřevokaznými houbami.

Roku 2017 po nástupu nového duchovního správce P. Miroslava Martiše SChLJ byla v kostele po téměř třiceti letech opět obnovena poutní Martinská mše, díky které byly iniciovány některé další události. S obnovením duchovního života kostela se podařilo tento objekt opět ukázat veřejnosti. Nově vzniklá iniciativa místních rodáků pak vedla k založení *Spolku svatého Martina Racov, z.s.*, a společně s P. Martišem byly zahájeny práce na obnově této místní dominanty.

22. prosinec 2019: P. Miroslav Martiš zahajuje Adventní zpívání s dětmi.

Foto Jaroslav Barhoň

Primárně se podařilo objekt oživit jako duchovní a společenský prostor pro setkávání lidí ze širokého okolí pomocí různých kulturních akcí v kooperaci s dalšími spolky, dobrovolníky a Římskokatolickou farností Bor u Tachova.

V kostele se podařilo v letech 2018 a 2019 zrestaurovat historický zvon z r. 1569 a obnovit strop lodi kostela. Souběžně s tím probíhaly některé projektové a přípravné práce směřující k dalším údržbovým pracím a opravám, zejména pak dokumentace na obnovu ohradní zdi kostela a finalizace podkladů pro obnovu kruchty.

Statutárním orgánem Spolku svatého Martina Racov je Jaroslav Barhoň z Tachova, který je společně se svou ženou Jiřinou iniciátorem založení spolku. Jsou také hlavní hybnou silou, co se přípravy a konání kulturních a církevních akcí týče. To platí i při přípravě žádostí o dotace a stavebních podkladů k další obnově objektu. Vše pak běží v úzké spolupráci s P. Miroslavem Martišem, který vše zaštiťuje jako zástupce Římskokatolické farnosti Bor u Tachova.

Jaroslav Barhoň

22. prosinec 2019: Jaroslav Barhoň se svou ženou Jiřinou a dcerou Elenou.

Dohoda mezi ČBK a ERC o duchovní službě u Policie ČR

14. dubna 2020 byla podepsána mezi Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví Dohoda o podmínkách vzniku a působení duchovní služby v prostoru Policie České republiky a u ostatních bezpečnostních sborů.

Účelem této Dohody, kterou dne 14. dubna 2020 podepsal předseda ČBK Dominik kardinál Duka OP a předseda ERC Daniel Ženatý a generální sekretář ERC Petr Jan Vinš, je stanovit v souladu s právními předpisy a v duchu bratrské jednoty podmínky pro vzájemnou spolupráci při zajišťování duchovní služby v prostoru Policie České republiky a ostatních bezpečnostních sborů (dále Policie). Duchovní služba byla u Policie ČR zavedena 7. června 2019 pokynem policejního prezidenta.

Duchovní služba bude poskytována na ekumenickém základě a budou ji vykonávat osoby pověřené jednotlivými církvemi a vyslané ČBK a ERC – kaplani. Jedná se nabídku pomoci všem osobám činným v Policii, případně jejich rodinným příslušníkům a blízkým. Nejedná se o misijní službu, každý má právo ji přijmout nebo odmítnout.

Úkolem duchovní služby je například nabízet pomoc při řešení osobních krizí či těžkostí, které vznikají v pracovním, osobním a rodinném životě pracovníků Policie. Duchovní služba není chápána jako náhrada práce psychologů či lékařů. Při poskytování

duchovní služby spolupracují kaplani s psychology, peery, pracovníky skupin krizové intervence a dalšími odborníky.

Se souhlasem smluvních stran se zřizuje také Rada pro duchovní péči v Policii ČR a ostatních bezpečnostních sborech, která zajišťuje jejich vzájemnou spolupráci. Členy Rady jsou: dva zástupci ČBK, dva zástupci ERC a s poradním hlasem koordinátor duchovní služby. Tato Rada zasedá dle potřeby, nejméně však jedenkrát ročně.

Text dohody naleznete na [webových stránkách ČBK](#).

Monika Klimentová
převzato z internetových stránek ČBK církev.cz

Návštěva umírajících příbuznými a duchovními v nouzovém stavu

V České republice není, díky Bohu, mnoho lidí, kteří by umírali osamoceni v tristním stavu v souvislosti s onemocněním COVID-19. Ale to se může rychle změnit.

Jak uvádí pro Vatikánský rozhlas P. Pasquale Pezzoli v Italském Bergamu zemřelo během 1 týdne 330 lidí v souvislosti COVID-19 a jejich umírání bylo nelidské. Obdobná situace je např. ve Španělsku. Lékaři uvádějí: „*Umírající ví, že umírá, a umírá osamocen. Nikdo k němu nesmí.*“^[1] Realita uvnitř newyorských nemocnic, jež jsou ohniskem koronaviru v USA, připomíná válečnou zónu Nejméně dvě newyorské nemocnice už podle listu The New York Times kvůli pandemii zcela naplnily své márnice. Představitelé města předpokládají, že své márnice do konce týdne naplní i ty ostatní. New York proto požádal vládu o 85 mrazících kamionů, které použije na mrtvá těla. ^[2]

V této souvislosti se nabízí legitimní otázka, zdali opravdu vláda může omezit návštěvu umírajícího jeho příbuzným či duchovní osobou. Vzhledem k tomu, že vláda vyhlásila stav nouze na základě zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (Krizový zákon), je nutné argumentovat předpisem vyšší právní síly, než který ukládá práva a povinnosti vztahující se k nouzovému stavu. Dle Krizového zákona vláda vydává usnesení, tedy právní předpis nižší právní síly, než je sám zákon. Ale sám Krizový zákon má sílu omezit práva fyzických i právnických osob, má právo nařídít nová práva /srov. Hlava V. KZ/. Krizový zákon nemůže zrušit práva zakotvená na ústavní rovině. Může však do nich zasáhnout na dobu nezbytně nutnou /např. shromáždění, svoboda pohybu/. Zásah však musí být přiměřený a nesmí zasáhnout ta práva, kterou jsou nezrušitelná a pro lidský druh podstatná.

Tento článek nemá za cíl vyčerpat takto hutnou stránku, má za cíl vzbudit debatu, zdali je možné nechat člověka umřít, slovy italských a španělských lékařů, jako „psa

pohozeného v útulku, BEZ MOŽNOSTI POSLEDNÍHO ROZLOUČENÍ S RODINOU ČI NÁVŠTĚVY KNĚZE“.

Dle čl. 1 Listiny ZPS jsou lidé svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Dle čl. 6 odst. 1 Listiny má každý právo na život a dle čl. 10 Listiny, má každý právo na zachování lidské důstojnosti.

V nedávné době Česká biskupská konference vydala prohlášení [3], kdy je argumentováno, že lidé mají právo na návštěvu duchovního v nemocnici v souvislosti s COVID-19. Je odkazováno na USNESENÍ VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY ze dne 15. března 2020 č. 215 o přijetí krizového opatření, čl. I, písm. g) bod 3., kdy je dána výjimka pro individuální duchovní péči a služby. Toto usnesení bylo nahrazeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. března 2020, č. j. MZDR 12745/2020-1, které též pamatuje na duchovní péči a služby.

Mimořádné opatření MZČR, ale i usnesení Vlády ČR, je však na ústavně právní rovině velmi nízko.

V nálezu sp. zn. IV. ÚS 412/04 (Sb. n. u., sv. 39, nález č. 223, str. 353) Ústavní soud mj. uvedl: „*Těžištěm ústavního pořádku České republiky je jednotlivec a jeho práva garantovaná ústavním pořádkem ČR. Jednotlivec je východiskem státu. Stát a všechny jeho orgány jsou ústavně zavázány k ochraně a šetření práv jednotlivce. Pojetí naší ústavnosti se přitom neomezuje na ochranu základních práv jednotlivců (kupř. právo na život, zaručení právní subjektivity), ale v souladu s poválečnou změnou v chápání lidských práv (jež našla vyjádření např. v Chartě OSN či ve Všeobecné deklaraci lidských práv) se stala základní bází, z níž vychází interpretace všech základních práv, lidská důstojnost, která mj. vylučuje, aby s člověkem bylo zacházeno jako s předmětem. Otázky lidské důstojnosti jsou v tomto pojetí chápány jako součást kvality člověka, součást jeho lidství. Garantování nedotknutelnosti lidské důstojnosti člověku umožňuje plně užívat své osobnosti. Tyto úvahy stvrzuje preambule Ústavy ČR, která deklaruje lidskou důstojnost za nedotknutelnou hodnotu, stojící v základu ústavního pořádku ČR. Stejně tak Listina základních práv a svobod garantuje rovnost lidí v důstojnosti (čl. 1) a garantuje subjektivní právo na zachování lidské důstojnosti (čl. 10 odst. 1)*“.¹

Ústavní soud ČR se již smrtí a důstojností, ve vztahu k rodině, zabíral. *Nepochybnou součástí práva na rodinný život je tedy i vztah žijícího člena rodiny k jeho zesnulým předkům, jehož typickým a sociálně doložitelným obsahem je respekt k památce předků, případně požadavek pietního zacházení s předky.*

Přitom platí, že o způsobech nakládání s mrtvými, o tom, v jaké formě a na jakém místě jsou jejich ostatky uloženy, má právo rozhodovat sám jednotlivec. Zvláštní pouto jednotlivce se proto neváže pouze k mrtvým předkům, ale rovněž i k místu jejich „posledního spočinutí“, které si zvolili a vlastními prostředky zbudovali. Tento pietní respekt se proto týká nejen mrtvých samotných, ale též pietního místa. Pietní a emocionální vztah k tomuto místu může být v takovém případě dokonce silnější, než vlastnický vztah k tomuto místu.

Pro lidskou důstojnost je podstatné, že rovněž smrt jednotlivce je nahlížena s minimem respektu, který se váže přinejmenším k registraci skutečnosti, že osoba zemřela, oznámení této

¹ Srov. Dále Nález Ústavního soudu – senátu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 2268/07.

skutečnosti osobám blízkým, a dále pokrývá i ohleduplné nakládání s lidskými ostatky a k označení hrobu, což je tradičním zájmem jednotlivce či jeho příbuzných. (-) Tato práva mají původ v respektu k obecné lidské podstatě, a to v obou směrech jak ve vztahu k zemřelé osobě, tak ve vztahu k osobám pozůstalým.²

Ústavní soud vyžaduje při zásahu do lidské důstojnosti kritérium potřeby. To spočívá v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu s jinými opatřeními, umožňujícího dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícího se základních práv a svobod.³

Z výše uvedené vyplývá, že oprávnění rodiny či duchovního přijít k umírajícímu člověku, byť je postižen nemocí COVID-19, nevychází primárně z čl. 16 odst. 1 Listiny, jak nepřesně uvádí ČBK, protože odst. 4 čl. 16 umožňuje výkon těchto práv omezit. Vychází z podstaty fungování Listiny základních práv a svobod, kdy důstojnost člověka je pevně spjata s životem a smrtí. Stát nemá za situace nouzového stavu právo rozhodnout o usmrcení člověka. Nemá tak ani právo rozhodnout o způsobu umírání. Zatím co výkon náboženských práv lze po jistou dobu omezit, lidská důstojnost je neomezená. Stát je povinen konat tak, aby lidská důstojnost byla při umírání zachována. Není rozhodné, zdali jde o návštěvu rodiny či duchovního. Vždy je totiž možné technicky umožnit, aby umírající měl osobní kontakt s rodinou či duchovním. Slovy Ústavního soudu, je pak kritérium potřeby vždy na straně umírajícího člověka. Nikoliv státu či společnosti. Pokud by totiž společnost rezignovala na člověka, jako individuum, tedy každou jednu osobu, ale brala by jej jako předmět, pak není důvodu se COVID-19 bránit, protože jsme již jako lidstvo zanikli. Důležitá je odvaha. Odvaha být lidským a milosrdným. Nedovolit, aby strach potlačil naše lidství za cenu ochrany vlastních životů. Pospolitost a obětování se pro druhé v nouzi nás dělá nejen lepšími, ale předně lidskými.

JUDr. ICLic. Ronald Němec, Ph.D., advokát

Kardinál Pell osvobozen

Dne 7. dubna 2020 Nejvyšší soud Australského svazu jednomyslně rozhodl o nevině kardinála George Pella, odsouzeného k trestu odnětí svobody na dobu šesti let za údajné zneužití dvou nezletilých a nařídil jeho propuštění z vězení. 78 letý kardinál Pell, který trval na tom, že je nevinen a že nařčení je nepravdivé, ve vězení strávil více než jeden rok (přesně 400 dnů).

Arcibiskup Anthony Fisher OP ze Sydney, původním povoláním právník, nástupce kardinála Pella v úřadu sydneyjského arcibiskupa, ve svém prohlášení z 9. dubna 2020 uvedl: „Někteří budou s dnešním rozhodnutím bojovat. Případy, jako jsou tyto, mohou znovu otevřít rány těch, kteří zažili zneužívání, protože se cítí jakoby součástí tohoto soudu. Spravedlnosti pro oběti se však nikdy nedosáhne neoprávněným odsouzením a uvězněním kohokoliv. Doufám a modlím se, aby toto skončení právních procesů přineslo určité uzavření a uzdravení všem, kterých se to dotýká. Pro katolíky – laiky, řeholníky a řeholnice a kněze – vím, že to byl čas zkoušky. Modlím se, aby vaše víra nepřestala a abyste obdrželi milost a odvahu

² Srov. Nález Ústavního soudu – senátu ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. I. ÚS 2477/08.

³ Srov. Nález Ústavního soudu – pléna ze dne 17. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 16/98.

pokračovat ve službě Bohu a Jeho lidu.“ Text celého prohlášení je k dispozici na internetových [stránkách ČBK](#).

Uvedený případ je mementem vyzývajícím k obraně jak proti hanebným činům v oblasti sexuální morálky, zejména proti nezletilým, tak proti neuváženému a zbrklému posuzování udání v této oblasti orgány činnými v trestním řízení světském i kanonickém.

70. výročí přepadení mužských klášterů v Československu

13. dubna 2020 jsme společně s ostatními věřícími vzpomínali, ve svých modlitbách a při dnešních omezených komunikačních možnostech, strašlivého výročí: 70 let ode dne, kdy byly v celém Československu přepadeny všechny mužské kláštery, řeholníci zbaveni, bez právního podkladu, osobní svobody a dokončeno dílo krádeže veškerého jejich společného majetku. Nejprve pár faktografických údajů o zločinu spáchaném totalitním režimem v roce 1950 pod krycím názvem **Akce K** (Kláštery):

V pozdních večerních hodinách 13. dubna 1950 byla přepadena bez předchozího upozornění a jakéhokoliv zákonodárného či správního rozhodnutí předem přísně utajovanou akcí většina mužských klášterů v celém Československu.⁴ Tento nezákonný čin provedly oddíly bezpečnosti a stranických (tedy nestátních) bojůvek zvaných Lidové milice.

Řeholníci byli přinuceni zanechat všechny své věci na místě, vzít si s sebou jen nejnnutnější hygienické potřeby a nastoupit od přistavených autobusů. Pod ozbrojenou ochranou byli eskortováni do předem připravených centralizačních táborů narychlo zbudovaných při některých převážně uprázdněných kláštorech v pohraničí. Tuto noc opoziční demokratické kruhy později nazvaly „*bartolomějskou nocí*“ *československého řeholnictva*. Veřejnost byla informována krátkou novinovou zprávou, že řeholníci byli „navráceni svému původnímu účelu“.

Zbytek (neinformovaný o osudu svých spolubratří) byl do centralizačních táborů převezen v noci na 27. duben 1950. V obou zmíněných nocích bylo deportováno na tři tisíce řeholníků. Na konci dubna 1950 nebylo již v ČSR (na rozdíl od všech sousedních zemí) žádných mužských klášterů. Na několika místech byly do klášterů podstrčeny zbraně, takže tisk v příznačných článcích typu „Co se skrývalo za zdmi klášterů“ nacházel „zdůvodnění“ pro uvedenou násilnou akci.

Po několika měsících pokusů o „převýchovu“ v centralizačních táborech byli řeholníci odesláni na tříletou nebo čtyřletou službu v PTP (pracovně-technických praporech Československé lidové armády), či ponechání nebo převezení na několik dalších let do internačního vězení ve zrušeném premonstrátském klášteře v Želivi, či postavení před soud a po rozsudku nastoupili výkon trestu odnětí svobody, v mnoha případech spojený s prací v uranových dolech. Někdy následovala léta v TNP (táborech nucených prací), nebo později odesláni do výroby, často na odlehlých místech. Řeholníci tak byli spolu s některými diecézními kněžími a většinou bývalých bohoslovců odstraněni z očí ostatních obyvatel. Na jejich existenci se mělo zapomenout.

Citováno z knihy Jiřího Rajmunda Tretery a Záboje Horáka *Konfesní právo*, Leges, Praha, 2015, s. 354–355.

⁴ Viz VLČEK. Vojtěch, *Perzekuce mužských řádů a kongregací komunistickým režimem 1948–1964*, Olomouc, 2004, s. 69–75.

Kardinál Dominik Duka OP k tomu 13. dubna 2020 na svém Twitteru uvedl: „V modlitbě vzpomínám na 2376 internovaných řeholníků ze 125 klášterů přepadených v noci ze 13. na 14. dubna v rámci komunistické „Akce K“. Bůh odplat' všem, kdo vytrvali věrně až do konce, kdo neztratili víru v Boha a nezačali nenávidět člověka, který jim takto ublížil.“

Podrobnější analýzu naleznete v článku JUDr. Tomáše Tuzy, doktoranda Právnické fakulty Univerzity Karlovy a člena Společnosti pro církevní právo, uveřejněném [v Revue církevního práva 76–3/2019 na straně 25–40.](#)

Věznice v Uherském Hradišti a čas pokání

25. února 2020 se v prostorách bývalé věznice v Uherském Hradišti, v místech kde komunisté popravovali své odpůrce, shromáždila asi stovka lidí, kteří si připomněli výročí komunistického puče v roce 1948. Pietnímu setkání předcházela konference, pořádaná Občanským sdružením Paměť, za účasti učitelů, badatelů a pamětníků.

„Účastníci se dozvěděli, že muzeum bude nejdříve v roce 2028. Pamětníci pochopili, že se jich to už týkat nebude,“ povzdechl si Luděk Navara z pořádajícího sdružení. Jméno jednoho z již nepřítomných svědků zdejších zločinů na konferenci zaznělo: jen tři dny před ní totiž v uherskohradištské nemocnici zemřel Vladimír Drábek z nedalekých Kudlovic. „Jako mladý byl zatčen a v uherskohradištské věznici ho vyslyšel také nechvalně proslulý Alois Grebeníček. Dnes na bývalé věznici visí pamětní deska umístěná okresní Konfederací politických vězňů, kterou pan Drábek po léta vedl,“ vzpomněl na zemřelého jáhen Pavel Černuška.

Příkladně podle něho je i to, jak Vladimír Drábek dokázal svým mučitelům odpustit. „Trvalo to

dost dlouho, než jsem sám sebe přesvědčil, že je možné po našem, po křesťansku, odpustit. Trvalo to dost dlouho, ale myslím, že je to správné,“ citoval Drábekova slova a dodal: „Upozorňoval ovšem i na jistý dluh a varování, když říkal: ‚My jsme jen chtěli, aby někdo řekl: Tak toto byly zločiny. Většinou se tak nestalo a to je škoda. Ne pro nás, ale pro ty, kteří budou společnost kormidlovat v dalších letech.‘“

Viz článek Jiřího Gračky *Z věznice muzeum totality*,

In: Katolický týdeník 10, 3. – 9. března 2020, s. 1.

Poznámka redakce Aktualit: V těchto dnech, které přinášejí nejistotu, na myslí tane ještě jedna souvislost, a to je pokání. Věříme a doufáme, že lidé, kteří se dopustili zločinů, ať už kdekoliv, jich budou ve svém svědomí litovat a přinášet nápravu a zadostiučinění. Současně jsou nabádány i oběti, aby svým škůdcům odpustily.

Uherské Hradiště, bývalá věznice

foto: Palickap, Wikimedia Commons

Nejbližší akce Společnosti pro církevní právo odvolány

S politováním oznamujeme, že dvě významná shromáždění, která Pracovní výbor Společnosti pro církevní právo svolal svým usnesením ze dne 4. března 2020, nemohou být vzhledem k nouzovému stavu uskutečněna. Jde o

- *valnou hromadu SPCP* svolanou na pátek 24. dubna 2020 a
- *první zasedání* a přednášku v *Místní skupině Stříbro* v sobotu 9. května 2020.

Věříme, že nastane doba, kdy se obě shromáždění budou moci uskutečnit. O termínech budeme informovat.

Gratulace a poděkování za povzbuzující kázání

Dne 22. dubna 2020 oslaví 85. narozeniny zakládající člen Společnosti pro církevní právo – arciděkan ve **Stříbře A. R. D. Jiří Hájek**. Dne 24. dubna oslaví své jmeniny větší počet členů naší Společnosti s křestním jménem **Jiří**. Dne 26. dubna 2020 oslaví své 77. narozeniny **Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský a primas český**, přítel a příznivec naší Společnosti.

Děkujeme představitelům i farářům a kazatelům všech církví za jejich povzbuzující kázání a projevy v dnešní strastiplné době. Všichni tak velmi potřebujeme slovo naděje! Jsme přesvědčeni, že jejich slovo je tolik zapotřebí právě v těchto dnech a jsme jim za jejich podporu nesmírně vděční.

Vedení Společnosti pro církevní právo a redakce jeho periodik žádá, aby veškerá elektronická korespondence směřovala na e-mail **spcp@prf.cuni.cz** nikoliv na osobní e-maily prof. Tretery a doc. Horáka.

Periodikum Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: kostel sv. Martina v Racově u Tachova. Foto Jaroslav Barhoň

Šéfredaktor:	P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora:	Záboj Horák
Redakční rada:	Vojtěch Círus, Tomáš Grundza, Jakub Nagy, Jan Svatoš, Marek Novák
Úprava fotografií:	Antonín Krč

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Aktuality vycházejí dvakrát měsíčně.

spcp@prf.cuni.cz

ISSN 2336-5595